

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen dne X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Petrou Burian Macounovou
sídlem Továřský vrch 1358/3, 460 01 Liberec

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j. OSH 204/25-6/67.1/25064/NL,
KULK 809/2026

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 7. 1. 2026, č. j. OSH 204/25-6/67.1/25064/NL, KULK 809/2026, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 140 Kč, k rukám advokátky Mgr. Petry Burian Macounové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 1. 2025, MML385918/24/6982/OD/Lap, CJ MML 022356/25.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 14. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s porušením § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu a z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s porušením § 4 písm. a) téhož zákona.
3. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že „z nedbalosti [...] dne 06.08.2024 v době kolem 07:55 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, v katastru obce Chrastava v pravém jízdním pruhu po silnici č. 1/35 ve směru od Liberce, kde se v km 13,04 nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob ani svůj vlastní. Na přímém úseku komunikace reagoval na stojící vozidlo v pravém jízdním pruhu, vybočil do levého jízdního pruhu, čímž ohrozil v tomto pruhu řidiče X, který řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X. Došlo ke střetu pravé přední části vozidla X s levou zadní částí vozidla Škoda. Ke zranění osob nedošlo.“
4. Za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1, § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Zároveň mu byla podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o paušální částce nákladů řízení, ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb., uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.
5. Nehodový děj byl Policií České republiky zaznamenán na Oznámení přestupku ze dne 27. 9. 2024. V něm bylo popsáno, že žalobce při jízdě v pravém jízdním pruhu reagoval na stojící vozidlo, vybočil do levého jízdního pruhu, čímž ohrozil X vozidlem X. Následně došlo ke střetu obou vozidel. Policií byl na místě zároveň vypracován situační plánec a protokol o nehodě, byla vyhotovena fotodokumentace, úřední záznam o podání vysvětlení obou řidičů a úřední záznam, v němž bylo zaznamenáno vyjádření dvou spolujezdců z vozidla X.

6. Následně správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedených přestupků příkazem ze dne 23. 10. 2024, který byl zrušen podaným odporem.
7. Na ústním jednání konaném dne 11. 12. 2024 se žalobce k projednávané věci vyjádřil a mimo jiné uvedl, že nebyla vyslechnuta jeho spolujezdkyně paní X. Dne 15. 1. 2025 bylo provedeno další ústní jednání, při němž se žalobce seznámil se spisovým materiálem a vyjádřil se k celé věci. Uvedl, že před střetem vozidel za jeho vozidlem jela dvě bílá nákladní vozidla, jel rychlostí přibližně 100 km/hod, před ním jedoucí dodávka byla ve vzdálenosti přibližně 30 m. Stojící cisternu viděl na vzdálenost 100 m, byla nepřehlédnutelná. U dodávky se náhle rozsvítila brzdová světla, myslel si, že jen přibrzďuje. Začal tedy brzdit, dodávka však zastavila těsně u cisterny a žalobce tedy přešel do levého jízdního pruhu a zpomalil. Podíval se přitom do levého zpětného zrcátka a viděl jen dva kamiony, nikoliv vozidlo Volkswagen řidiče S. Přibližně po 25 m došlo k nárazu. Současně byl proveden výslech svědkyně X, která popsala, že při služební cestě, v místě poblíž benzinové pumpy došlo ke kolizi jejich vozidla, kterému předcházelo brždění červené dodávky. Žalobce odbočil do levého jízdního pruhu, aby zabránil střetu vozidel. Přitom se podíval do levého zrcátka a poté do prostředního zrcátka v kabině. Svědkyně dále uvedla, že je zvyklá kontrolovat pravé zrcátko a že navíc se otáčí doleva. V tu chvíli na obzoru byly vidět pouze dva bílé nákladní vozy ve větší vzdálenosti za nimi. Odbočili tedy, ujeli několik metrů a pocítili náraz do zadní části vozidla.
8. Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2025 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora označených přestupků. Správní orgán I. stupně vycházel jako z důkazu z oznámení přestupku ze dne 27. 9. 2024, protokolu o nehodě ze dne 6. 8. 2024, situačního plánu místa dopravní nehody ze dne 6. 8. 2024, fotodokumentace dopravní nehody ze dne 6. 8. 2024, protokolu o ústním jednání ze dne 11. 10. 2024 a ze dne 15. 1. 2025, během kterého byla provedena svědecká výpověď paní X. Jako z podkladů, které nebyly uvedeny jako důkazy, ale byly použity k ucelení pohledu na průběh a vznik přestupku, správní orgán I. stupně vycházel z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce ze dne 6. 8. 2024, úředního záznamu o podání vysvětlení řidiče X ze dne 6. 8. 2024, úředního záznamu ze dne 6. 8. 2024 ve věci šetření dopravní nehody, výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 6. 8. 2024 a odporu proti příkazu ze dne 6. 11. 2024. Na základě všech důkazů i podkladů správní orgán I. stupně dospěl k tomu, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty obou přestupků. Z vyjádření žalobce správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že stojící cisternu včas a zřetelně viděl. Jestliže se podíval do levého zpětného zrcátka a viděl pouze dva nákladní vozy, pak se nedostatečně přesvědčil o situaci, neboť v tu dobu již řidič X musel být v levém jízdním pruhu. Řidič X totiž uvedl, že byl přibližně 20 m za vozidlem, které objelo vozidlo cisterny a vjelo nízkou rychlostí do levého jízdního pruhu. Žalobce tak nedostatečně vyhodnotil situaci na místě a vjel náhle nízkou rychlostí do levého jízdního pruhu, na což řidič X již nestačil reagovat. Správní orgán I. stupně se dále neztotožnil s tím, že by nehodu zavinil řidič X. I pokud by jel řidič X rychlostí 90 km/hod, činila by podle tabulek brzdných drah dostupných na internetu, jeho brzdná dráha na suchém povrchu celkem 73 m (25 m za reakční čas 1 sekundu a brzdná dráha 48 m). Nacházelo-li se tedy vozidlo X cca 20 m za vozidlem X a vozidlo X po vjetí do levého jízdního pruhu ujelo cca 25 m, je s podivem, že řidič dokázal na vzniklou situaci zareagovat tak, že došlo pouze k lehkému posunutí. Na námítky žalobce obsažené v odporu, podle nichž bylo vycházeno pouze z vyjádření žalobce a druhého řidiče a jeho připomínky byly zkresleny, správní orgán I. stupně uvedl, že spisová dokumentace obsahuje úřední záznamy o podání vysvětlení jak žalobce, tak druhého řidiče a zároveň úřední záznam s vyjádřením dalších dvou členů osádky vozu X. Pokud žalobce tvrdil, že vozidlo X nebylo při předjíždění dodávky vidět, pak to

podle správního orgánu I. stupně znamená, že se buď žalobce dostatečně nepřesvědčil o situaci za sebou, nebo že vozidlo X muselo být v tak velké dálce, že by ke střetu vozidel vůbec nemohlo technicky dojít.

9. V odvolání žalobce namítal především neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávné hodnocení provedených podkladů. Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že vycházel převážně z podkladů převzatých od Policie České republiky, aniž provedl potřebné dokazování k objasnění rozporných verzí nehodového děje, zejména výslech řidiče druhého vozidla a dalších přítomných osob, případně znalecké posouzení z oboru dopravy. Podle žalobce správní orgán I. stupně nepřípustně přihlížel i k podkladům, které neprovedl jako důkaz, a současně jednostranně přisvědčil verzi druhého řidiče, aniž se dostatečně vypořádal s námitkami žalobce. Správní orgán I. stupně zároveň nesprávně posoudil samotný průběh dopravní situace, když nezohlednil možné pochybení druhého řidiče ani řidiče vozidla jedoucího před žalobcem a nerespektoval princip omezené důvěry v silničním provozu. Žalobce dále poukazoval na neunesení důkazního břemene správním orgánem I. stupně, nutnost aplikace zásady *in dubio pro reo* a nedostatečné posouzení materiální stránky přestupku.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 7. 2026 žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Předně shrnul dosavadní průběh řízení, shromážděné podklady a námitky žalobce. Skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný. Shrnul, že se žalobce nedostatečně přesvědčil o situaci za jeho vozidlem, nebo mohl přehlédnout vozidlo X, nebo se o situaci ve zpětném zrcátku nepřesvědčil vůbec. Argumenty žalobce týkající se vypracování znaleckého posudku žalovaný nepřijal. Obě vozidla se nenacházela v konečném postavení po střetu a soudní znalec by tak vycházel pouze z výpovědí účastníků dopravní nehody, poškození vozidel a fotodokumentace. Stejně tak žalovaný nepokládal za potřebné provádět další dokazování, neboť osádka vozidla Volkswagen by se k průběhu nehodového děje zřejmě vyjádřila obdobně jako při podání vysvětlení, svědkyně z vozidla X vyslechnuta byla a policisté se na místo dopravní nehody dostavili až po ní. Ze svědecké výpovědi paní X sice vyplývá, že je zvyklá kontrolovat pravé zpětné zrcátko a otáčet se doleva, ale není zřejmé, zda tak učinila i v projednávaném případě. Žalovaný dále konstatoval, že řidič druhého vozu jel dle svého přesvědčení rychlostí přibližně 90 km/hod a nebylo mu prokázáno její překročení. Podle žalovaného byl rovněž naplněn materiální znak přestupkového jednání žalobce a spočíval v porušení zájmu společnosti chráněného zákonem. Tím je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jednáním žalobce bezpochyby došlo k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci, konkrétně ohrozil jednak své zdraví a život a také zdraví a život druhého účastníka dopravní nehody, došlo též ke hmotné škodě na zúčastněných vozidlech.

II. Žaloba

10. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný jeho odvolací námitky věcně nevypořádal a omezil se převážně na stručná a subjektivní konstatování. Podle žalobce správní orgány neúplně zjistily skutkový stav, neboť neprovedly potřebné dokazování, zejména nezajistily znalecký posudek. Soudní znalec by mohl i posoudit, zda byla ze strany obou účastníků dopravní nehody dodržena povolená rychlost a zda mohl žalobce nebo řidič druhého vozidla dopravní nehodě zabránit. Žalovaný i správní orgán I. stupně však hodnotil průběh nehodového děje sám, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn.
11. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by opětovně provedené výsledky svědků mohly být podobné jako při prvotním podání vysvětlení. Žalovaný nemohl předvídat, jak budou předvolaní svědci vypovídat. Nevyslechnutím svědků došlo k zásahu do práva žalobce být přítomen u jejich výsledku a klást jim otázky. Správní orgány tedy bez dostatečné opory v důkazech převzaly verzi druhého účastníka nehody, samy dotvářely skutkové závěry a nesprávně hodnotily průběh nehodového děje, včetně otázky rychlosti a možnosti zabránění střetu.
12. Tvrzení žalovaného, že se žalobce nedostatečně přesvědčil o situaci v provozu nebo mohl přehlédnout vozidlo X, nebo se o situaci ve zpětném zrcátku nepřesvědčil vůbec, žalobce označil za nepřijatelné. Podle něj si žalovaný neoprávněně dotvářel sám skutečnosti, které nevyplývají z žádného z provedených důkazů. Žalobce zdůraznil, že správní orgány přihlížely i k podkladům, které neprovedly jako důkaz, ale zahrnuly je mezi podklady pro vydání rozhodnutí, které měly sloužit pouze „k ucelení pohledu na věc“.
13. Závěrem žalobce namítal absenci materiální stránky přestupku a nesprávné určení výše a druhu uloženého trestu.
14. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se k postupu správního orgánu I. stupně a taktéž k námitkám a návrhům žalobce vyjádřil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na tomto svém odůvodnění nadále trvá. Správní orgán I. stupně dostatečně zjistil stav věci, a to především na základě svědecké výpovědi svědkyně, paní X, vyjádření žalobce a důkladně zpracované dokumentace Policie České republiky.
16. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl, s tím, že náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

18. Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu [P]ři účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
19. Podle § 12 odst. 5 zákon o silničním provozu [P]řejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí; přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy. Při souběžné jízdě umožní řidiči vozidel jedoucích v průběžném pruhu řidičům vozidel do tohoto pruhu přejíždějících z pruhu, který přestal být průběžným, vjet tak, aby se vozidla jedoucí v průběžném pruhu a vozidla do něho přejíždějící mohla řadit střídavě po jednom do jízdního proudu průběžného pruhu. Tam, kde se dva jízdní pruhy sbíhají v jeden, aniž by bylo zřejmé, který z nich je průběžný, nesmí řidič jedoucí v levém jízdním pruhu ohrozit řidiče jedoucího v pravém jízdním pruhu.
20. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 14 zákona o silničním provozu [F]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 12 odst. 5, 6 nebo 7 při přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého ohrozí řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí.
21. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu [F]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
22. Podle § 82 odst. 3 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky [Ú]častníci řízení mají právo klást otázky sobě navzájem, svědkům a znalcům.
23. Podle § 137 odst. 4 správního řádu [Z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.
24. V daném případě bylo sporné, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a zda jejich skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování. Správní orgány vycházely ze svědecké výpovědi svědkyně X, vyjádření žalobce a protokolů sepsaných policisty bezprostředně po dopravní nehodě. Žalobce v průběhu správního řízení i v rámci odvolání sporoval skutkovou verzi předestřenou správními orgány. Namítal především, že nebylo dostatečně prošetřeno, kdo a jak nehodu zavinil a zda druhý řidič nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost. Zároveň uváděl, že z žádného důkazu nevyplývá, že nezkontroloval situaci za vozidlem v levém jízdním pruhu předtím, než do něj odbočil. Za účelem řádného zjištění skutkového stavu žalobce navrhoval provedení svědeckých výpovědí osob, které byly v řízení vyslechnuty toliko v rámci podání vysvětlení bezprostředně po nehodě, a opatření znaleckého posudku. Žalovaný tyto důkazní návrhy odmítl s tím, že svědci by zřejmě nevypovídali odlišně oproti úředním záznamům o podaném vysvětlení. Znalecký posudek neopatřil, neboť s vozidly bylo po nehodě manipulováno a znalec by tak musel vycházet pouze z materiálů ve spise.
25. Použitelností úředního záznamu jako důkazu ve správním řízení se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, v němž uvedl, že „[j]udikatura proto setrvává na povinnosti vždy vyslechnout zasahující policisty v situacích, v

nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřicího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takovýchto případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Naopak se nesmí spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, body 10–11). Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, krom výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 30. 3. 2022, č. j. 7 Azs 414/2021-36, výslovně uvedl, že „zákon výslovně zakazuje použití záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku“ a že informace v něm obsažené „má sloužit pouze jako podpůrný materiál ke zvážení dalšího postupu správního orgánu“. Dále pak zdůraznil, že „úřední záznam o podání vysvětlení lze užít pro potřeby volby strategie dokazování (nikoliv tedy jako samotného důkazu)“ a „nelze jím svědeckou výpověď nahrazovat“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 2 Azs 339/2020-31).

26. Zdejší soud vychází z výše uvedených závěrů a dodává, že za situace, kdy účastník řízení zpochybní skutkový stav zjištěný z úředního záznamu, je povinností správních orgánů vyslechnout jako svědky osoby, jež vypovídaly na úřední záznam o podání vysvětlení. V nyní projednávaném případě žalobce v řízení před správními orgány nijak pasivní nebyl, k věci se vyjadřoval, konkrétně zpochybnil zjištěný skutkový stav a navrhoval provedení dalších důkazů. V tomto kontextu je třeba zdůraznit, že podle Nejvyššího správního soudu sice každý navržený důkaz proveden být nemusí. Současně však platí, že neprovedení důkazu lze odůvodnit jen zákonem aprobovanými důvody. V rozsudku ze dne 18. 5. 2026, č. j. 7 Afs 91/2025-36, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nevyhovění návrhu na provedení důkazu lze odůvodnit pouze tím, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost nebo že je nadbytečný“ (srov. rovněž s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2026, č. j. 22 As 64/2026-38).
27. V projednávané věci žádný z těchto důvodů přesvědčivě naplněn nebyl. Výslech řidiče vozidla Volkswagen a dalších přítomných osob měl zjevnou souvislost s předmětem řízení, byl způsobilý objasnit rozhodné skutkové okolnosti a nemohl být považován za nadbytečný, jestliže tyto osoby vůbec jako svědci vyslechnuty nebyly. Skutečnosti vyplývající z výpovědi řidiče vozidla Volkswagen (případně jeho spolujezdců) přitom mohly relevantně osvětlit důležité skutečnosti případu. Pokud tedy správní orgán I. stupně hodlal rozporovat skutkovou verzi žalobce a své závěry opírat o vyjádření druhého řidiče, měl jej vyslechnout jako svědka. Žalovaný pochybil, pokud odmítl námitky žalobce a neprovedl svědecké výpovědi s tím, že by svědci zřejmě vypovídali obdobně jako když podávali vysvětlení. Soud zároveň doplňuje, že za situace, kdy by se jednalo o posuzování věrohodnosti dvou skutkových verzí popsanych osobami, jež mají zájem na výsledku řízení, nebylo by zjevně nadbytečné ani vyslechnout ostatní dva svědky, tedy spolujezdce z vozidla Volkswagen.
28. Lze dodat, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný neomezil význam úředních záznamů o podaných vysvětleních na předběžnou orientaci ve věci či na volbu strategie dokazování, ale fakticky z nich vycházel při závěrech o věrohodnosti jednotlivých verzí

nehodového děje a současně jejich obsahem nahradil řádný svědecký důkaz. Zcela zjevně vycházel ze skutkové verze druhého řidiče, když s odkazem na úřední záznam o podání vysvětlení uvedl, že druhým řidičem nedošlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti. Obdobně nesprávně ze skutečností sdělených druhým řidičem na úřední záznam vycházel správní orgán I. stupně.

29. K námitce nevypracování znaleckého posudku soud uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2025, č. j. 2 As 8/2025-29, vyplývá, že *„pokud je k odbornému posouzení skutečností důležitých pro rozhodnutí třeba znaleckého posudku, musí žalovaný ustanovit znalce“*. Zároveň však podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 14/2013-23, *„jestliže jde o jednoduchou dopravní nehodu, u níž lze vyhodnotit průběh a příčinnou souvislost laickým úsudkem, případně odborným posouzením správního orgánu projednávajícího dopravní přestupky, pak správní orgán nemusí vyhovět návrhu obviněného na ustanovení znalce (§ 56 správního řádu z roku 2004). Je pouze třeba, aby toto své rozhodnutí náležitě odůvodnil.“* Je tedy zřejmé, že ne ke každé nehodě je nezbytné znalce ustanovovat. Nadbytečné by bylo vypracování znaleckého posudku zejména v situaci, kdy je skutkový stav dostatečně zjištěn z výpovědi svědků a dalších podkladů. Pokud by takové výpovědi odpovídaly protokolu o nehodě a související fotodokumentaci, z níž by byl potvrzen mechanismus poškození obou vozidel, nebylo by vypracování znaleckého posudku nezbytné.
30. V dané věci však žalovaný zcela rezignoval na jakékoli logické odůvodnění, když uvedl, že znalecký posudek nelze vypracovat z důvodu následného pohybu vozidel. Takový závěr neobstojí. Jednak lze bez dalšího konstatovat, že znalec může vycházet i ze spisového materiálu, dále také platí, že skutkový stav za pomoci ostatních důkazů (jak bylo uvedeno výše) nebyl zjištěn v takové míře, aby mohl žalovaný znalecký posudek označit za nadbytečný.
31. Soudu proto nezbyvá než přisvědčit žalobci, že skutkový stav ve vztahu k přestupkům dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 14. zákona o silničním provozu nebyl řádně prokázán, neboť z obsahu správního spisu nelze jednoznačně dovodit, že se přestupky staly.
32. Za daného stavu bylo nadbytečné, aby se soud vyjadřoval k námitkám nedostatku materiální stránky přestupku a nesprávnosti stanovení výše sankce.

V. Závěr a náklady řízení

33. Vzhledem k tomu, že žalobu soud shledal důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
34. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Žalovaný především posoudí, které osoby je třeba vyslechnout jako svědky, a znovu se bude zabývat potřebou znaleckého posudku z oboru dopravy. Teprve na základě řádně a úplně zjištěného skutkového stavu bude možno učinit odpovídající právní závěry o odpovědnosti žalobce za popsané přestupky.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

36. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce v celkové výši 9 240 Kč [2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 4 620 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (2 x 450 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 advokátního tarifu). Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 13 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. června 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně